

φος, μολοντί προσετέθη πρὸς ἔνδειξιν εὐγενείας τὸ δε μεταξὺ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου. Ἀμφότερα ἀρσενικοῦ γένους, ἀλλ' ἡ ἐπιγραφὴ ἐξήκολούθει: πῆε, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ γυναικός. Πᾶσαν ἀμφιβολίαν διέλυσε τὸ ἐν τέλει τῆς Γαλλικῆς ἐπιγραφῆς Ἑλληνιστὶ χαραχθὲν ὄνομα τοῦ τεθνεώτος. Παρέκει, ἐπὶ μνημείου πολυτελεστέρου, ἐπιγραφὴ Γαλλικὴ ἐπίσης ἀναμνηστικὴ τὸ ὄνομα τῆς ἀποδημησάσης. Διατί γαλλιστί; Διὰ τὸν αὐτὸν ἴσως λόγον, διὰ τὸν ὅποιον ἐν τῇ πρώτευσῃ τῆς Ἑλλάδος τυποῦνται γαλλιστὶ τὰ ἐπίσκεπτήρια καὶ γράφονται γαλλιστὶ αἱ προσκλήσεις.

Ἐπάρχουσιν ὅμως καὶ πολλοὶ ἐπιγραφαὶ εἰς γλῶσσαν προσιτὴν καὶ ὑπὸ καλάμου ἀληθῶς συγκεκινημένου γραφεῖσαι. Ἐπάρχουσι μνήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐχαραχθησαν ρητὰ ἐκ τῶν Γραφῶν προσφυῶς καὶ ἀρμοδίως σταχυολογηθέντα. Ἐπὶ ἐνός δὲ τάφου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐτάφη θυγάτηρ νεαρά πρὶν ἢ ἐναποτεθῆ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ γέροντος πατρός της τὸ λείψανον, ἐτόλμησεν ὁ ποιητῆς νὰ ἐπιγράψῃ εἰς γλῶσσαν ἀπλῆν, εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς καρδίας, τὸ ἐπόμενον ὠραῖον τετράστιχον:

Ἦῦρ' ὁ ἀνθὸς τὸν κλῶνὸν τοῦ χι' ὁ κλῶνος τὸν ἀνθὸν τοῦ.

Οὔτ' ὁ πατέρας μοναχός, οὔτε ἡ κόρη μόνη.

Ἐχει καθέννας σύντροφο τὸν ἄλλο· ἴσ' ὁ πλεῦρόν του.

Ἄ· Χάρος τοὺς ξεχώρισε, τὸ μνήμα τοὺς ἐνόησε.

Οὐδεμίαν τῶν πολλῶν κλασικῶν ἐπιγραφῶν ἀνέγνωσα μετὰ τσαύτης προσοχῆς καὶ οὐδεμίαν ἔλαβον τὸν κόπον νὰ ἀντιγράψω. Πταίω ἄρα γε ἐγώ, ἢ οἱ γράψαντες αὐτάς;

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Πόσον κατηρῆεις εἶνε αἱ οἰκίαι, αἱ ὑπὸ τὴν στέγῃ των κρύπτουσαι βαθύν τινα πόνον καὶ δάκρυα ἐν σιγῇ χεόμενα, πόσον δὲ φαιδραὶ αἱ ἀφυπνιζόμεναι πλήρεις τοῦ θορύβου τῆς ζωῆς, καὶ, ὅτε ἀνοίγουν τὰ παραθυρόφυλλά των τὴν πρῶϊαν, δεικνύουσαι εἰς τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας μειδιῶσας μορφὰς καὶ ἐπὶ νυσταλέων ἔτι ὀφθαλμῶν ὑπόλοιπὸν τι τοῦ ἠδέος τῆς νυκτὸς ὀνείρου!

Οὐδεμία οἰκία ἐν Πλάκᾳ ἦτο βεβαίως φαιδρότερη ἐκείνης, ἐν ἣ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπρόκειτο νὰ ἀρραβωνισθῇ ἡ μεγάλη ἀδελφή.

Ἄ· ἀρραβῶν δὲ οὗτος καθίστα συγχρόνως τέσσαρας ὑπάρξεις εὐτυχεῖς, διότι ἐξεπλήρου τέσσαρων καρδιῶν τοὺς πόθους.

Καὶ πρῶτον ἡ ἐρρυτιδωμένη μορφή τῆς ἐξοικοντούτιδος μητρὸς ἠκτινοβόλει, διότι πρὶν ὁ θάνατος κλείσῃ τὰ βλέφαρά της θὰ προφθάσῃ ν' ἀσπασθῇ τὰ στέφανα τῶν δύο θυγατέρων της. Ἄλλ' εἶνε ἀνέκφραστον ὅ,τι αἰσθάνεται ἡ ταλαίπωρος Σοφία, ἡ μεγάλη ἀδελφή. Ἄ· ἀρρα-

βωνισθῇ! Ἐπὶ τέλους ἡ εὐτυχία ἦλθε νὰ κρούσῃ καὶ τὴν λησμονημένην θύραν των, ἡ εὐτυχία ἐκείνη, ἣτις, ὅταν δὲν μᾶς ἐνθυμῆται καὶ τρέχῃ πρὸς τοὺς ἄλλους, εἶνε ἀποτρόπαιος. Ὡ! ἔληξε πλέον τὸ ἀνεκδιήγητον ἐκεῖνο μαρτύριον ἐπὶ δώδεκα, δέκα πέντε ἔτη ὅλας τὰς φίλας της, ὅλας τὰς γνωστας της, τὰς εἶδε κτισάσας τὴν συζυγικὴν των φωλεᾶν μετὰ τινος ἀγαπητοῦ ὄντος· μικρὰ κοράσια, τὰ ὅποια νεᾶνις αὕτη ἐθώπευσεν ἢ ἐπέπληξεν εἶνε μητέρες τώρα· καὶ μόνον δι' αὐτὴν δὲν εὐρίσκετο ἐν τῷ κόσμῳ στόμα τι νὰ ψιθυρίσῃ δύο λέξεις ἔρωτος, ἀγκάλῃ τις νὰ τῇ ἀνοιχθῇ, νὰ τὴν ἐγκλείσῃ, νὰ τὴν παραλάβῃ, ν' ἀπέλθουν εἰς γωνίαν τινά, νὰ ζήσουν ἄγνωστοι, εὐτυχεῖς. Ὡποῖον πλοῦτον ἀνεκμετάλλευτον ἔρωτος αἰσθάνεται ἐντὸς της, καὶ πόσον τὴν πνίγει ἡ στοργὴ αὕτη ἡ ἀνευ διεξόδου, ἣν ἀπεθησαύρισεν ὅπως διαχύσῃ εἰς σύζυγον, εἰς τέκνα, πολλὰ τέκνα! Ἀλλὰ, τέλος πάντων τώρα ἀρραβωνίζεται. Καὶ δὲν ἀγνοεῖ μὲν ὅτι εἰς τοῦτο οὔτε ἡ καλλονὴ της οὔτε ὁ ἔρως συνετέλεσαν, ἀλλ' αἰσάσαντα χιλιάδες τῆς προικὸς της ἀλλὰ τί νὰ γείνη; ὅταν τις εἶνε τριάκοντα τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἄσχημος, πρέπει νὰ εἶνε κάπως ὀλιγαρκῆς ὡς πρὸς τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ μικρότερα ἀδελφή, ἡ Ἑλένη, εἶν' εὐτυχῆς, καὶ τὸ μαρτυρεῖ ἡ φλόξ τοῦ βλέμματός, τὸ προδιδόμενον ἐπὶ τῶν χειλέων μειδιάμα, καὶ ἡ ἀνέκφραστος ἐκείνη χαρίεσσα γοργότης, ἣν παρέχει ἡ εὐτυχία εἰς ἄβρον ἰδίως σῶμα· εἶνε εὐτυχῆς· ἀλλὰ πόσον δυστυχεῖς εἶνε ἐπίστε αἱ μικρότεροι ἀδελφαί! μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ μέλλοντος ἐπιπροσθεῖ τι ἀνυπέβλητον· τείνουσι πρὸς τοὺς πόθους των τοὺς βραχίονάς των καὶ συναντῶσι τὸ σῶμα τῆς μεγαλειτέρας ἀδελφῆς πρὸ πάντων ὅτε ἡ μήτηρ, ὡς ἡ ἰδικὴ της, ἡ τηροῦσα αὐστηρῶς τὰ ἠπειρωτικὰ ἔθιμα, δὲν ἐνόησε νὰ ὑπανδρεύσῃ τὰς θυγατέρας της ἄλλως ἢ καθ' ἣν τάξιν ἐγεννήθησαν. Καὶ αὕτη ἡ δροσερά της καλλονὴ, δι' ἣν θὰ ἐνηδρύνετο πᾶσα μήτηρ, τῇ καταλογίζετο ἀσύγνωστον σφάλμα ὡς σκληρῶς ἀδικούσα τὴν μεμαραμμένην μορφήν καὶ τὸ ἰσχνόν καὶ ἀνευ εὐδιαγράπτου στήθους σῶμα τῆς μεγάλης.

— Δὲν θέλω νὰ πολυβγαίνης ἐξω μαζὺ μετὰ τὴν Σοφίαν, τῆς ἔλεγε συχνὰ ἡ μήτηρ της, μελετήσασα τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἀπετέλουν ἐγγὺς ἀλλήλων αἱ ἀδελφαί. Ὅτε δ' ἐπρόκειτο νὰ δεχθῶσιν εἰς ἐσπερίδα φιλικὰς οικογενείας, ἐναῖς καὶ νεοί:

— Κύττα νὰ μὴ βάλῃς κανένα τρελλοφόρεμα· ἐμορφαιὶς δὲν μοῦ χρειάζονται· δὲν σ' ἔχω γιὰ παντρεῖά.

Καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς τὴν σκιάν· καὶ ὅμως ἡ ταλαίπωρος κεκλιμένη ῥάχις τῆς ἀδελφῆς της ἐνεποίει τόσον θλιβεράν ἐντύπωσιν εἰς τὸ φῶς ἐκτεθειμένη!...

Ἄλλὰ τώρα τὰ πάντα ἐτελείωσαν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὴν νὰ εἶνε ὠραία, νὰ εἶνε εὐτυχής, καὶ ἀναπολεῖ μετὰ συγκινήσεως τὴν ὠραίαν ἐκείνην ξανθογένειον μορφήν μὲ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, οἵτινες μὲ τὴν ἀνυπομονησίαν ἐπιζητοῦσι τοὺς ἰδικούς της καὶ ὅταν τοὺς συναντῶσι προσηλοῦνται ἐπ' αὐτῶν μετὰ τὴν ἐκφράσεως...

Χαρὰν μεγάλην αἰσθάνεται καὶ ὁ ἀδελφός των, ὁ Παῦλος· ἡ εὐτυχία αὕτη εἶνε ἔργον τῶν χειρῶν του διὰ ποίας ἀκανθώδους λόχμης διήλθεν ὅπως φθάσῃ μέχρι τῶν ῥόδων, τὰ ὅποια θὰ δρέψωσιν ἤδη αἱ χεῖρες τῶν ἀδελφῶν του! εἴκοσιν ἔτη μοχθεῖ ἀποθανόντος τοῦ πατρός των ἐν Ἡπειρῷ, ἐπώλησαν τὰ ὀλίγα των κτήματα καὶ ἔλθόντες εἰς Ἀθήνας κατώκησαν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς ἓν δωμάτιον· ὁ Παῦλος εἰσῆλθεν εἰς μεισιτικὸν γραφεῖον, ἐφ' ὅσον δὲ ἐξετείνοντο αἱ ἐργασίαι του καὶ ἐπῆρχετο ἡ ἄνεσις, ἠῤῥξαν καὶ τὰ δωμάτια καὶ τὰ ἐπιπλα· ἀπὸ πέντε ἐτῶν κατοικοῦσι τὴν κομψὴν ἐκείνην οἰκίαν, ἐν ἧ ἀπὸ πέρυσιν ἀκούονται κλειδοκυμβάλου φθόγγου· ἡ εὐτυχία προσῆλθε βραδέως διὰ μικρῶν βηματισμῶν, ἀλλὰ προσῆλθεν εἰς ἑκατέραν τῶν ἀδελφῶν ἔδωκεν ὡς προῖκα σαρανταχιλιάδας δραχμὰς κατατεθειμένας ἐπ' ὀνόματι των ἐν τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ.

Ἦδη ὁ βαρὺς ἄθλος περατοῦται μετὰ τὴν μεγάλην ἢ μικρὰ ἀδελφὴ θὰ ὑπανδρευθῇ ἀμέσως· εἶνε ὠραία αὕτη, καὶ νέα, εἴκοσι πέντε ἐτῶν· ὁ δὲ ἀδελφός στρέφων πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀναμετρῶν τὴν ἀνάστη καὶ δύσβατον διανυθεῖσαν ὁδὸν αἰσθάνεται εἰς τὰ στήθη του τὴν ὑπερήφανον ἐκείνην χαρὰν ἣν αἰσθάνεται ὁ ἀνδραγαθῆσας μετὰ τὴν νίκην, παρελθόντος τοῦ κινδύνου.

* *

— Εἶδες, Παῦλο, τί γράφουν σήμερα αἱ ἐφημερίδες; ἠρώτησε πρῶϊαν τινὰ ἡ Ἑλένη τὸν ἀδελφόν της, κομίσασα πρὸς αὐτὸν τὰς πρωϊνάς ἐφημερίδας ἐν ᾧ ἔπιπε τὸν καφέν του.

— Διὰ ποῖο πρᾶγμα;

— Διὰ τὰ Λαύρεια.

Καὶ ὁ Παῦλος ἀνέγνω:

«Τρικυμία σφοδρὰ ἐπέσκηψε κατ' αὐτὰς ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν, μικρὰ δὲ καὶ μεγάλη καθ' ἑκάστην ἐκβράζονται ναυάγια. Πολλὰ χρεωκοπίαι ψιθυρίζονται. Αἱ μετοχαὶ τοῦ Λαυρείου, ὅπερ προῦξήνησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πλείονας καταστροφὰς ἢ ὅσον δέκα ἡφαίστεια, θὰ διαχύσωσι πάλιν τὸ πένθος καὶ τὰ δάκρυα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Νῦν μὲν δι' ἑνὸς ἄλματος ἀνατινάσσονται βιαίως εἰς ἰλιγιῶδες ὕψος, νῦν δὲ ἐκσφενδονῶνται ῥαγδαίως εἰς ἀνυπολόγιστον ὑποτίμησιν καὶ ἐν τῷ κατακρημνισμῷ τούτῳ ἡ ἀγορὰ καλύπτεται ἐξ ἐρείπιων, ἐν οἷς μεταξύ τῶν συντριμμάτων διαφαίνονται κατακεχωσμένα ὁ ἄρτος τῶν τέκνων, οἱ μόχθοι ὀλοκλήρου βίου, αἱ ἐλπίδες, ἡ τιμὴ. Ἦτο ἀπερίγραπτος ἡ χθεσινὴ χρηματιστικὴ θύελλα:

ὡς ὁ χωρὼν ἐπὶ τὸ πεδῖον τῆς μάχης στρατιώτης ἀγνοεῖ ἂν θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐσπέραν, ὁ χρηματιστὴς ἀπερχόμενος τῆς οἰκίας του δὲν ἦτο βέβαιος ἂν τὴν ἐσπέραν δὲν ἐπιστρέψῃ κατεστραμμένος, πτωχός, ἄθλιος.»

Ταῦτα πάντα ἐγίνωσκε κάλλιστα ὁ Παῦλος, διότι μέχρις ὅτου ἐκλείσει τὸ χρηματιστήριον ἔπαιξε, μεταδοθέντος καὶ εἰς αὐτὸν τοῦ γενικοῦ πυρετοῦ· ἐγίνωσκεν αὐτὰ ὀλιγώτερον ποιητικῶς, ἀλλὰ πολλῷ λεπτομερέστερον εἶχεν ἀπολέσει μάλιστα πέντε ἐξ χιλιάδας. Ἄλλ' ἀγωνιώδης ἀνησυχία κατέλαβεν αὐτὸν τὴν ἐπαύριον ὅτε εἶδεν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν καλπαστικῶς χωροῦσαν τὴν ὑποτίμησιν τῶν μετοχῶν τοῦ Λαυρείου.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Παῦλος ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ γραφείου του λίαν τεταραγμένος· δὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ· ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐθιμάτιζε τὰ χέως· ἡ ἀδελφὴ του Ἑλένη ἐπλησίασε πρὸς τὴν κεκλεισμένην θύραν καὶ τὸν ἤκουσε νὰ στεναζῇ βαθύτατα.

Κατέβη πρὸς τὴν μητέρα της καὶ τὴν ἀδελφὴν της.

— Ὁ Παῦλος ἔχει πολὺ μεγάλη λύπη, ἐκλείσθη ἐστὴν κάμαρά του καὶ ἀναστεναρίζει.

Τὸν προσεκάλεσαν καὶ πάλιν εἰς τὸ δεῖπνον, ἀποροῦσαι δῆθεν ὅτι δὲν ἤρχετο. Ἄλλ' ἡ προσποίησις τῆς ἀταραξίας ἐγκατέλιπεν αὐτὰς πρὸ τῆς ὡχροτάτης μορφῆς τοῦ Παύλου.

— Τί ἔχεις, Παῦλο; ἀνεφώνησαν συγχρόνως τρεῖς τρέμουσαι φωναί.

— Τί ἔχω; εἶπεν οὗτος μετὰ τινος ἀπαθείας, ἣν ἐμπνέει ἡ μεγάλη ἀπελπισία ἀπαμβλύνουσα τὴν λειτουργίαν τοῦ αἰσθητικοῦ, καταστραφήκαμε.

— Καταστραφήκαμε!...

— Τὴν πέμπτην πρέπει νὰ πληρώσω ἑκατὸ χιλιάδες...

— Ἄ!

— Κ' ἔχω μόνον δέκα πέντε καὶ... θὰ κάμω χρεωκοπία.

— Ὅα κάμης χρεωκοπία! ἐφώνησεν ἡ Ἑλένη... κ' εἴπειτα;...

Τὸ ἔπειτα ἐκεῖνο ἀπήγγειλε μὲ σπαρακτικὴν ἔντασιν, γινώσκουσα πλεῖον παντός ἄλλου ὅποιαν ἰδέαν εἶχε περὶ τιμῆς ὁ ἀδελφός της. Τὸν ἠτένισε δὲ ἀσκαρδαμυκεῖ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Καὶ ἐφρικίασε διότι τῇ ἐφάνη ὅτι εἶδε διελθούσαν δι' αὐτῶν τὴν μαύρην τῆς αὐτοχειρίας σκιάν.

— Κ' εἴπειτα; ἀπήντησε μετ' ὀλίγον συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν ὁ Παῦλος· εἴπειτα τίποτε, δὲν μένει πλέον παρὰ κάτω ἀπὸ τὴν χρεωκοπίαν.

Ἡ Ἑλένη τὸν ἠτένισε καὶ πάλιν, καὶ εἶτα ἐγερεθὲ σα βιαίως ἐξῆλθε μετὰ στιγμᾶς τινος ἐπὰν ἤλθε καὶ ἔθηκεν ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀδελφοῦ της ἐν τεμάχιον χάρτου.

Ἦτο ἡ ἀπόδειξις τῶν παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τρα-

πέζη ἐπ' ὀνόματι τῆς κατατεθειμένων τεσσαράκοντα χιλιάδων δραχμῶν ἦτο ἡ προῖξ αὐτῆς.

Ὁ Παῦλος ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ προῖξ τῶν ἀδελφῶν του ἤρκει περίπου πρὸς ἀπότισιν τοῦ χρέους του, ἀλλὰ μετὰ τοσαύτης ἱερᾶς εὐλαθείας εἶχε συναγάγει κατὰ μικρὸν, ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, τὰ χρήματα ἐκεῖνα, ὥστε ἐθέρει βεβήλωσιν νὰ τὰ σπαταλήσῃ — ἀνεπιστρεπτὴ φεῦ! καὶ διὰ παντός — δι' ἀπώλειαν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ· ἐξ αἰσθήματος μεγαλοφροσύνης δὲν ἤθελε νὰ συμπαρασύρῃ καὶ αὐτὰς εἰς τὸν ὄλεθρον· αὐτὸς ἔπαιε τόσον ῥισκοκινδύνως παίξας, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ...

Ἄλλὰ πρὶν προφθᾶσῃ νὰ εἴπῃ τι ὁ Παῦλος, πρὶν προφθᾶσῃ ν' ἀρνηθῇ, ἡ Ἐλένη θεῖσα τὴν χειρὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ σείσασα αὐτήν:

— Πήγαινε γρήγορα νὰ φέρῃς καὶ ταῖς δικάϊς σου!

Αὕτη δέ, διστάζουσα, ὡσεὶ ἐκ τῆς προσδοκηθείσης καὶ τόσον ἐγγύς τώρα εὐτυχίας ἀπαλυθείσα ἡ ψυχὴ τῆς ἠδυνάτει νὰ σηκώσῃ τὸ βᾶρος ἐκεῖνο τῆς θυσίας, ἀλλ' ὀρμεμφύτως ὑπακούσασα εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν φωνήν, μετέβη νὰ φέρῃ καὶ τὰς ἰδικὰς τῆς.

Ὁ δὲ Παῦλος ἄφρων, αἰσθανόμενος ἀκράτητον ἀνάγκην νὰ κλαύσῃ, παρετήρει τὴν Ἐλένην μετὰ θαυμασμοῦ· καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀρνηθῇ· διότι ὁ ἡρωϊσμός τῆς ἦτο ἰσχυρότερος καὶ τῆς ἀπελπισίας του καὶ τῆς ἀποφάσεώς του...

* *

Καὶ τώρα ἡ πτωχεία, ἡ στυγνὴ πτωχεία, ἡ ἔχουσα οὐχὶ ἐμπρὸς ὡς ἄστρον τὴν ἐλπίδα ἀλλ' ὀπίσω ἀφείσα αὐτήν, ἡ μαύρη πτωχεία ἡ ἐμπλεως σπαραγμοῦ οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῇ ἐνεστώσῃ δυστυχίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ οἰχομένῃ εὐτυχίᾳ, ἡ ἔχουσα ἐνώπιόν τῆς ἠνωρθωμένον τὸ ἀμείλικτον παρελθὸν μὲ τὴν ἀπαισίαν πλάστιγγα τῆς συγκρίσεως καὶ καθιστῶσα εὐτελέστερον τὸ οικονομικὸν φόρεμα, πικρότερον τὸν μαῦρον ἄρτον, βαρύτερον εἰς τοὺς πόδας τὸ ἀπότριπτον ὑπόδημα, τὸ ἐκ τῆς εὐημερίας ὑπολειφθέν!

ὦ! τώρα θὰ βωβαθῇ τὸ κλειδοκύμβαλον, τὸ διὰ τῶν μελωδιῶν του ὑμνοῦν τὴν ἄνεσιν, τὴν εὐτυχίαν τώρα θὰ πωληθῇ· ὅλα τὰ ὠραῖα ἐπιπλάτων, οἱ συμπαραστάται τῶν καλλίστων ἡμερῶν, πρὸς ἃ συνέδεσαν τόσους πόθους ἐτοιμοὺς ἤδη νὰ ἐκπληρωθῶσι, θὰ ἐκπονηθῶσιν. Αἱ ἀδελφαὶ θὰ ἐπιστρέψουν καὶ αὐθις εἰς τὸ πενιχρὸν δωμάτιον καὶ θ' ἀρχίσουν νὰ ἐμβαλῶνουν καὶ πάλιν τὰ περιπόδιά των, ὡς τότε, ὅτε ἦσαν μικραὶ, πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν. Εἴκοσιν ἔτη! εἴκοσιν ἔτη παρῆλθον. Πρὸς τί; ὅπως κρημνισθῶσιν ἐκεῖ, ὅποθεν τόσον ἐποδύνως ἀνερχήθησαν. Ἀληθῶς παρῆλθον εἴκοσιν ἔτη; ἢ μήπως οὐδέποτε ἀπῆλθον τοῦ πενιχροῦ δωματίου ἐν ᾧ κατέλυσαν τὸ πρῶτον ἐλθοῦσαι εἰς Ἀθήνας, καὶ ἦτο ὄνειρον ἡ περιήγησις αὕτη πρὸς

τὴν εὐτυχίαν, ὄνειρον διακοπὴν αἰφνιδίως; Τότε λοιπὸν τί θέλουν εἰς τὰ στήθη των οἱ πόθοι ἐκεῖνοι οἱ μὴ χωροῦντες ἐν τῷ στενῷ δωματίῳ ὡς μέγα καὶ πολυτίμον σκεῦος διὰ μεγάλην οἰκίαν ἀγορασθέν; αὐτὰ τὰ ὄνειρα πόθεν τὰ φέρουσι; πόθεν ἡ ἀναπόλησις αὕτη τοῦ παραδείσου των ἂν μὴ ἀπῆλυσαν αὐτοῦ, αἱ ταλαίπωροι, αἱ ἐξόριστοι;

Τετέλεσται τετέλεσται! εἶνε ἀπαισίως ἀληθές ὅτι ὁ ἀρραβῶν τῆς μεγάλης ἀδελφῆς θὰ διαλυθῇ, διότι ὁ μέλλων τῆς σύζυγος ἐννοεῖ μετὰ τῶν σαράντα χιλιάδων τῆς νὰ τὴν συζευχθῇ, εἶνε ἀπαισίως ἀληθές ὅτι ἡ μικροτέρα θὰ καταπνίξῃ ἐντός τῆς ὡς ἄχρηστον τοῦ λοιποῦ πάντα πόθον.

Ἐν ᾧ δὲ συλλέγουσι τὰ ἐπιπλα πρὸς μετοικησὶν κρούεται ἡ θύρα.

— Ὁ κύριος Παῦλος! λέγει ἡ ὑπηρετρία, ἢ ἀποπέμψουσιν ἀπὸ αὔριον.

Ἀναβαίνει ὁ Παῦλος.

— Αἶ, λοιπὸν; τὸν ἐρωτᾷ ἡ Ἐλένη.

— Ταῖς ἐπλήρωσα!...

Ἡ ἀδελφὴ τῆς καὶ ἡ μήτηρ πολλάκις ἔως τώρα ἐθρήνησαν. Ἡ Ἐλένη οὔτε δάκρυ ἔχυσεν ἀλλ' ἡ θυσία ἐξετελέσθη πλέον· δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνάγκη καρτερίας ὡσεὶ ἐξαντληθεῖσα δὲ ὑπὸ τῆς τόσης ἐντάσεως τῆς γενναϊότητός τῆς, ἐξέρχεται καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καταπίπτει ἐπὶ ἀνακλιντροῦ τινοῦ καὶ λυεταὶ εἰς δάκρυα.

Καὶ κλαίει, κλαίει, κλαίει, νάρκη δέ τις καταλαμβάνει αὐτήν, καὶ νομίζει τότε ὅτι εὐρίσκει κατακρημνισμένη εἰς τὸν βυθὸν ἐνὸς βαράθρου φωνὴ δὲν ἀκούεται· οὐδεμίαν χεῖρ φθάνει μέχρι αὐτῆς· ἐκτάθην δὲ κατακειμένη ὑφὸ τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὰ ἑπάνω, ὅπου διαφαίνεται ὁ οὐρανὸς καὶ λάμπει ὁ ἥλιος καὶ περυγίζουσι πτηνά, καὶ τῇ φαίνεται ὅτι βλέπει περιεπτὰ μὲν τὴν ὠραίαν ξανθογένειον μορφήν μὲ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, περιεπταμένην περὶ τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου καὶ εἶτα φεύγουσαν, φεύγουσαν διὰ παντός...

10 Μαῖου

A. Π. Κουρτίδης.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΜΗΝΕΣ

Μαῖος

Μὰ τὴν ἀλήθειαν δυσκόλως θ' ἀνεγνώριζέ τις τὸν ἀνθοστεφῆ τῶν ποιητῶν Μαῖον, τὸ εὐνοούμενον παιδί τοῦ χρόνου, τὸ προικισθὲν κατὰ τὴν γέννησίν του κατ' ἐξαίρεσιν τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του μὲ τόσα δῶρα δρόσου καὶ ἀνθέων καὶ ἀνεφελου οὐρανοῦ καὶ ἠπίου ἡλίου καὶ μελιχίων πνοῶν, ἐν τῷ κοινοτροφῶδε καὶ ἐξ ὑπαμοιβῆς καυστικῆ καὶ διαψύχρῳ μηνί, ἔν διήλθομεν. Ἡδύνατο κάλλιστα νὰ ὀνομάζεται Ἰούλιος, ὡς εἶχε πολλὰ τὰ κοινὰ διὰ νὰ νομισθῇ ὡς ὁ ἰδιότροπος Σεπτέμβριος.

Ἀπὸ τῆς πρώτης του ἐσπέρας, τῆς φαιδρᾶς